

Częstochowa, dnia 5 kwietnia 2022 r.

Postanowienie

**Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie
w składzie orzekającym:**

Przewodniczący: Zenon Ułamek (spr.)

Członkowie: Piotr Palutek

Gabriela Zajder

po rozpatrzeniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 5 kwietnia 2022 r. odwołania Stowarzyszenie Organizacja Ekologiczna „Pro Veritate” od decyzji znak ROŚ.6233.2.2021.III wydanej z upoważnienia Starosty Kłobuckiego w dniu 27 stycznia 2022 r. w przedmiocie zezwolenia GRAMET Małgorzata Grochowina Puszcze 1, 42-133 Węglowice na przetwarzanie odpadów.

działając na podstawie art. 134 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r., poz. 735 ze zm.) oraz art. 170 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (tekst jedn. Dz. U. z 2022 r., poz. 699 ze zm.), a także art. 44 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn. Dz. U. z 2021 r., poz. 2373 ze zm.)

p o s t a n a w i a :

stwierdzić niedopuszczalność odwołania Stowarzyszenie Organizacja Ekologiczna „Pro Veritate” od ww. decyzji.

UZASADNIENIE

W dniu 27 stycznia 2022 r. z upoważnienia Starosty Kłobuckiego została wydana decyzja znak ROŚ.6233.2.2021.III w przedmiocie zezwolenia GRAMET Małgorzata Grochowina Puszcze 1, 42-133 Węglowice na przetwarzanie odpadów.

Następnie w dniu 10 lutego 2022 r. Stowarzyszenie Organizacja Ekologiczna „Pro Veritate” wniosło odwołanie z dnia 10 lutego 2022 r. od powyższej decyzji organu I instancji z dnia 27 stycznia 2022 r. znak ROŚ.6233.2.2021.III.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie postanowiło stwierdzić niedopuszczalność wniesionego odwołania.

Na wstępie Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Częstochowie wskazuje, iż stosownie do treści art. 170 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach „1. Do

postępowania w sprawach zezwolenia na zbieranie odpadów, zezwolenia na przetwarzanie odpadów, zezwolenia na zbieranie i przetwarzanie odpadów, decyzji zatwierdzającej instrukcję prowadzenia składowiska odpadów, zgody na zamknięcie składowiska odpadów lub jego wydzielonej części oraz zgody na wydobywanie odpadów ze składowiska odpadów nie stosuje się art. 31 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego. 1a. Przepis ust. 1 stosuje się do postępowań w sprawach potwierdzenia spełnienia warunków uznania przedmiotu lub substancji za produkt uboczny albo stwierdzenia niespełnienia tych warunków. 1b. Do postępowań w sprawach wydania zezwolenia na zbieranie odpadów, zezwolenia na przetwarzanie odpadów oraz zezwolenia na zbieranie i przetwarzanie odpadów, poprzedzonych decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach, stosuje się przepisy art. 86f ust. 6, art. 86g oraz art. 86h ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. 1c. Do zezwolenia na zbieranie odpadów, zezwolenia na przetwarzanie odpadów oraz zezwolenia na zbieranie i przetwarzanie odpadów, poprzedzonych decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach, stosuje się przepisy art. 72 ust. 6 i 6a ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. 2. Stronami postępowań, o których mowa w ust. 1, nie są właściciele nieruchomości sąsiadujących z instalacją lub nieruchomością, na której będzie prowadzone zbieranie odpadów, przetwarzanie odpadów lub wydobywanie odpadów ze składowiska odpadów. 3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się w postępowaniu o wydanie pozwolenia zintegrowanego lub zezwolenia na przetwarzanie odpadów dla spalarni lub współspalarni odpadów".

Z kolei w myśl art. 44 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko „1. Organizacje ekologiczne, które powołując się na swoje cele statutowe, zgłoszą chęć uczestniczenia w określonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, uczestniczą w nim na prawach strony, jeżeli prowadzą działalność statutową w zakresie ochrony środowiska lub ochrony przyrody, przez minimum 12 miesięcy przed dniem wszczęcia tego postępowania. Przepisu art. 31 § 4 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się. 2. Organizacji ekologicznej służy prawo wniesienia odwołania od decyzji wydanej w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji, także w przypadku, gdy nie brała ona udziału w określonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa prowadzonym przez organ pierwszej instancji; wniesienie odwołania jest równoznaczne ze zgłoszeniem chęci uczestniczenia w takim postępowaniu. W postępowaniu odwoławczym organizacja uczestniczy na prawach strony. 3. Organizacji ekologicznej służy skarga do sądu administracyjnego od decyzji wydanej w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji, także w przypadku, gdy nie brała ona udziału w określonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa. 4. Na postanowienie o odmowie dopuszczenia do udziału w postępowaniu organizacji ekologicznej służy zażalenie”.

W odniesieniu do powyższego Skład orzekający Kolegium chciałby zauważyć, iż w doktrynie prawa administracyjnego wskazuje się, że „W art. 170 ust. 1 ustawodawca w sposób szczególny traktuje postępowania administracyjne w sprawach: 1) zezwolenia na zbieranie odpadów, 2) zezwolenia na przetwarzanie odpadów, 3) zezwolenia na zbieranie i przetwarzanie odpadów, 4) decyzji zatwierdzającej instrukcję prowadzenia składowiska odpadów, 5) zgody na zamknięcie składowiska odpadów lub jego wydzielonej części, 6) zgody na wydobywanie odpadów ze składowiska odpadów. W nowym ust. 1a dodanym do art. 170 ustawodawca rozszerzył wyłączenie stosowania art. 31 k.p.a. na postępowania w sprawach dotyczących uznania albo odmowy uznania przedmiotów lub substancji za produkt uboczny. Wszystkie te postępowania toczą się na podstawie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, z modyfikacjami wprowadzonymi ustawą o odpadach, ale w art. 170 tej ustawy ustawodawca wyłącza dwie instytucje postępowania administracyjnego: udział organizacji społecznych oraz definicję strony”(tak D. Danecka, W. Radecki, Ustawa o odpadach – Komentarz, LEX 2020). Następnie w doktrynie prawa administracyjnego wskazuje się, że „Z mocy art. 170 ust. 1 żadna część art. 31 k.p.a. nie znajduje zastosowania w tych sześciu postępowaniach administracyjnych, czyli organizacja społeczna nie może żądać wszczęcia postępowania ani dopuszczenia jej do udziału w postępowaniu, nie może też przedstawić swojego poglądu w sprawie. Wyłączenie stosowania art. 31 k.p.a. nie oznacza jednak całkowitego pozbawienia organizacji społecznych wpływu na te postępowania. Wpływ ten jest przewidziany, ale tylko wtedy, kiedy do wskazanych sześciu postępowań stosuje się ustawę o ocenach oddziaływania. W takim przypadku wchodzi w rachubę art. 44 tej ustawy”(tak D. Danecka, W. Radecki, Ustawa o odpadach – Komentarz, LEX 2020). Ponadto w doktrynie prawa administracyjnego podkreśla się, że „Należy zwrócić uwagę na to, że uprawnienia organizacji, których podstawą jest art. 44 ustawy o ocenach oddziaływania, są znaczenie szersze niż te, o których mowa w art. 31 k.p.a. Wprowadzie z uprawnień określonych w art. 44 ustawy o ocenach oddziaływania może skorzystać nie każda organizacja społeczna, lecz tylko organizacja ekologiczna, zdefiniowana w art. 3 ust. 1 pkt 10 tej ustawy jako organizacja społeczna, której statutowym celem jest ochrona środowiska, ale praktycznie różnica jest żadna, skoro art. 31 k.p.a. także wskazuje na cel statutowy. Najistotniejsza różnica polega na tym, że art. 31 k.p.a. odnosi się do wszystkich postępowań administracyjnych, podczas gdy art. 44 ustawy o ocenach oddziaływania tylko do postępowań wymagających udziału społeczeństwa. Takim postępowaniem jest tylko postępowanie, w trakcie którego jest przeprowadzana procedura oceny oddziaływania na środowisko. Bardzo istotna jest zmiana art. 44 ustawy o ocenach oddziaływania dokonana nowelą z 2014 r. wprowadzającą wymóg prowadzenia działalności statutowej przez co najmniej 12 miesięcy przed dniem wszczęcia postępowania. W obowiązującym stanie prawnym organizacja społeczna może korzystać z uprawnień przewidzianych w art. 44 ustawy o ocenach oddziaływania, jeżeli: 1) jest organizacją ekologiczną, której statut przewiduje działania w zakresie ochrony środowiska lub ochrony przyrody, 2) prowadzi taką działalność przez minimum 12 miesięcy przed dniem wszczęcia postępowania, w którym zamierza uczestniczyć, 3) postępowanie należy do kategorii wymagających udziału społeczeństwa. Szukając odpowiedzi na pytanie, jakie postępowania objęte

przepisami ustawy o odpadach wymagają przeprowadzenia procedury oceny oddziaływania na środowisko, należy sięgnąć do ustawy o ocenach oddziaływania i wydanego na jej podstawie rozporządzenia RM z 10.09.2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz.U. poz. 1839). Te akty prawne wprowadzają podział przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko na mogące znacząco oddziaływać na środowisko zawsze i potencjalnie. W istocie chodzi o zezwolenia na przetwarzanie odpadów, które mogą dotyczyć przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko: • zawsze (przedsięwzięcia wymienione w § 2 ust. 1 pkt 41–47 rozporządzenia; w tym m.in. instalacje do odzysku lub unieszkodliwiania odpadów niebezpiecznych, instalacje do odzysku lub unieszkodliwiania odpadów innych niż niebezpieczne przy zastosowaniu procesów termicznych lub chemicznych, składowiska odpadów niebędących niebezpiecznymi, mogące przyjmować odpady w ilości nie mniejszej niż 10 t na dobę lub o całkowitej pojemności nie mniejszej niż 25 000 t), • potencjalnie (przedsięwzięcia wymienione w § 3 ust. 1 pkt 80–82 rozporządzenia; w tym m.in. instalacje związane z odzyskiem lub unieszkodliwianiem odpadów inne niż wymienione w § 2 ust. 1 pkt 41–47). Różnica polega na tym, że jeżeli przedsięwzięcie należy do kategorii mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisku, to procedura oceny wymagana jest zawsze, jeżeli natomiast należy do kategorii mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, to procedura oceny przeprowadzana jest tylko wtedy, gdy organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nałoży postanowieniem obowiązek przeprowadzenia tej procedury i postanowienie to stanie się ostateczne. Jeżeli procedura oceny oddziaływania na środowisko jest przeprowadzana, to organizacja ekologiczna może w niej uczestniczyć. Co więcej, organizacja ekologiczna może rozpocząć aktywność procesową od odwołania się od decyzji, nawet jeżeli nie uczestniczyła w postępowaniu przed organem pierwszej instancji, a nawet od skargi do sądu administracyjnego, nawet jeżeli nie uczestniczyła w postępowaniu administracyjnym. Jeżeli procedura oceny oddziaływania na środowisko nie jest przeprowadzana, to art. 44 ustawy o ocenach oddziaływania nie znajduje zastosowania. Co do zasady nie ma przeszkód, aby w takiej sytuacji organizacja ekologiczna sięgnęła do art. 31 k.p.a. Tu ujawnia się znaczenie art. 170 ust. 1 ustawy o odpadach, który wyłącza stosowanie art. 31 k.p.a. w postępowaniach w tym przepisie wymienionych. Tak więc w postępowaniu o zezwolenie na przetwarzanie odpadów, jeżeli dotyczy ono przedsięwzięcia mogącego jedynie potencjalnie oddziaływać na środowisko i właściwy organ nie nałożył obowiązku przeprowadzenia procedury oceny oddziaływania, organizacja ekologiczna uczestniczyć nie może: • ani na podstawie art. 44 ustawy o ocenach oddziaływania, ponieważ nie jest to postępowanie wymagające udziału społeczeństwa, • ani na podstawie art. 31 k.p.a., ponieważ tę możliwość wyklucza art. 170 ust. 1 ustawy o odpadach. Jeśli chodzi o pozostałe postępowania wskazane w art. 170 ust. 1 ustawy o odpadach, co do których nie stosuje się ustawy o ocenach oddziaływania, to stosowanie art. 44 tej ustawy nie wchodzi w rachubę, a stosowanie art. 31 k.p.a. zostało wykluczone przez ten przepis ustawy o odpadach”(tak D. Danecka, W. Radecki, Ustawa o odpadach – Komentarz, LEX 2020). Dodatkowo w doktrynie prawa administracyjnego zauważa się, że „W obecnym stanie prawnym nie powinno budzić wątpliwości określenie spraw, w jakich organizacje ekologiczne mogą

zgłosić swój udział. Wskazano bowiem bardzo precyzyjnie, że są to sprawy, w których powinien zostać zagwarantowany udział społeczeństwa. Zgodnie z obowiązującymi regulacjami, aby mogło to mieć miejsce, konkretny przepis prawa materialnego musi taki udział przewidywać. Brak tego typu rozwiązania jest jednoznaczny z uznaniem danej kategorii spraw za niewymagającą udziału społeczeństwa” (tak K. Gruszecki, ustawa o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko – Komentarz, LEX 2020). W tym miejscu należy także wskazać orzecznictwo sądowe dotyczące przedmiotowej kwestii. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 14 listopada 2017 r. w sprawie sygn. akt II OSK 456/16 wskazał, że „Organizacji ekologicznej przysługuje prawo do wniesienia odwołania jeżeli zostaną spełnione łącznie dwie przesłanki: - po pierwsze, decyzja została wydana w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa; po drugie, jest to uzasadnione celami statutowymi organizacji ekologicznej”. Na takim samym stanowisku stanął także Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi w wyroku z dnia 19 maja 2021 r. w sprawie sygn. akt II SA/Łd 245/21 zauważając, że „Przyznanie organizacji ekologicznej prawa do wniesienia odwołania (nawet w sytuacji, gdy nie brała ona udziału w postępowaniu przed organem I instancji) wymaga łącznego spełnienia dwóch warunków - po pierwsze wydania decyzji w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, po drugie musi być to uzasadnione celami statutowymi organizacji ekologicznej”. Z kolei Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 23 marca 2021 r. w sprawie sygn. akt III OSK 84/21 podkreślił, że „W sytuacji, w której w postępowaniu toczącym się z wniosku o wydanie decyzji środowiskowej nie przeprowadza się oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko i co za tym idzie nie ma zastosowania art. 44 ust. 1 i 2 ustawy środowiskowej, kwestia dopuszczenia danej organizacji społecznej (ekologicznej) powinna zostać rozstrzygnięta na zasadach ogólnych, a więc na podstawie art. 31 § 1 i 2 k.p.a.”. Natomiast Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 6 sierpnia 2018 r. w sprawie sygn. akt II SA/Gl 341/18 wskazał, że „Przepis art. 44 ust. 1 ustawy z 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko stanowi *lex specialis* wobec art. 31 k.p.a. Tym samym w tych kategoriach spraw, w których ustawodawca przewidział możliwość udziału społeczeństwa, może uczestniczyć tylko ta grupa organizacji społecznych, które spełniają wymogi określone w art. 44 ust. 1 ww. ustawy”.

Przedkładając powyższe rozważania prawne na grunt rozpoznawanej sprawy Skład Orzekający Kolegium chciałby wskazać, iż w dniu 10 listopada 2020 r. z upoważnienia Wójta Gminy Wręczyca Wielka została wydana decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach znak KOR.6220.6.2020.8 w przedmiocie stwierdzenia braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko dla przedsięwzięcia polegającego na uruchomienie instalacji do przetwarzania kabli odpadowych w istniejącym budynku (hali) na działce nr ewid. 1, obręb Puszcze, miejscowość Puszcze, gm. Wręczyca Wielka. Skoro więc w dniu 10 listopada 2020 r. z upoważnienia Wójta Gminy Wręczyca Wielka została wydana decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach znak KOR.6220.6.2020.8 stwierdzająca brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko to też

nie jest wymagany udział społeczeństwa, a tym samym art. 44 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko nie może stanowić podstawy uzyskania przez Stowarzyszenie Organizacja Ekologiczna „Pro Veritate” legitymacji do wniesienia odwołania od decyzji znak ROŚ.6233.2.2021.III wydanej z upoważnienia Starosty Kłobuckiego w dniu 27 stycznia 2022 r. w przedmiocie zezwolenia GRAMET Małgorzata Grochowina Puszcze 1, 42-133 Węglowice na przetwarzanie odpadów. Z uwagi na powyższe wskazania należy stwierdzić, iż w przedmiotowej sprawie nie została spełniona przesłanka dotycząca tego, iż decyzja została wydana w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa i tym samym Stowarzyszenie Organizacja Ekologiczna „Pro Veritate” nie jest uprawnione do wniesienia odwołania od decyzji znak ROŚ.6233.2.2021.III wydanej z upoważnienia Starosty Kłobuckiego w dniu 27 stycznia 2022 r. w przedmiocie zezwolenia GRAMET Małgorzata Grochowina Puszcze 1, 42-133 Węglowice na przetwarzanie odpadów.

Ponadto Skład Orzekający Kolegium chciałby zauważyć, iż zarówno w doktrynie prawa administracyjnego jak i w orzecznictwie sądowym zgodnie przyjmuje się, że *„Organ odwoławczy wydaje postanowienie o niedopuszczalności odwołania w przypadku stwierdzenia braku spełnienia przesłanek podmiotowych lub przedmiotowych dopuszczalności odwołania. Przesłanki podmiotowe odnoszą się do legitymacji skargowej podmiotu wnoszącego odwołanie. Przesłanki przedmiotowe obejmują przypadki braku przedmiotu zaskarżenia oraz przypadki braku możliwości zaskarżenia decyzji w toku instancji”*(tak. P. Przybysz, Kodeks postępowania administracyjnego – Komentarz, Lex 2022). Powyższe potwierdza w pełni wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 19 sierpnia 2021 r. wydany w sprawie sygn. akt III SA/Kr 248/21 w myśl którego *„Niedopuszczalność odwołania może wynikać zarówno z przyczyn o charakterze przedmiotowym, jak i podmiotowym. Pierwsza z sytuacji zachodzi, gdy brak jest przedmiotu zaskarżenia oraz gdy przepisy prawne wyłączają możliwości zaskarżenia decyzji w toku instancji. Natomiast niedopuszczalność odwołania z przyczyn podmiotowych obejmuje sytuacje wniesienia odwołania przez osobę nieposiadającą legitymacji do jego wniesienia, tj. niebędącą stroną w sprawie ani adresatem decyzji, czy też nie mającą zdolności do czynności prawnych”*. Podobnie wskazał także Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 23 kwietnia 2020 r. w sprawie sygn. akt I SA/Gl 753/19 zgodnie z którym *„Niedopuszczalność odwołania może wynikać zarówno z przyczyn o charakterze przedmiotowym, jak i podmiotowym. Do przyczyn niedopuszczalności odwołania o charakterze podmiotowym zaliczyć należy przypadki wniesienia środka zaskarżenia przez osobę niemającą do tego legitymacji (przez osobę niebędącą stroną, np. przez osobę trzecią), bądź przez osobę nie mającą zdolności do czynności prawnych. Natomiast do przyczyn niedopuszczalności odwołania o charakterze przedmiotowym zalicza się w szczególności brak możliwości wniesienia środka odwoławczego ze względu na nieistnienie ku temu podstawy prawnej, wyczerpanie przysługujących środków odwoławczych, czy wreszcie brak przedmiotu zaskarżenia, tj. aktu administracyjnego, decyzji w znaczeniu prawnym. Ten ostatni przypadek zachodzi także sytuacji, gdy złożony środek zaskarżenia dotyczy materialno - technicznych*

czynności organu niebędących decyzją". W przedmiotowej sprawie zachodzi więc niedopuszczalność odwołania z przyczyn podmiotowych albowiem z okoliczności sprawy wynika w sposób oczywisty brak legitymacji odwoławczej i nie zachodzi konieczność podejmowania czynności wyjaśniających. Stosownie do art. 134 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego *„Organ odwoławczy stwierdza w drodze postanowienia niedopuszczalność odwołania oraz uchybienie terminu do wniesienia odwołania. Postanowienie w tej sprawie jest ostateczne”*. Z przepisu tego wynika zatem obowiązek organu odwoławczego do wydania postanowienia o stwierdzeniu niedopuszczalności odwołania w rozpoznawanej sprawie. W orzecznictwie sądowym wskazuje się, że *„Postanowienie stwierdzające niedopuszczalność odwołania nie ma charakteru merytorycznego, lecz jest jedynie formalnym stwierdzeniem, że odwołanie nie może zostać rozpoznane. Przedmiot badania sądu ogranicza się zatem jedynie do skontrolowania legalności orzeczenia o niedopuszczalności odwołania, natomiast nie obejmuje oceny, co do podniesionych w skardze innych zarzutów”*(tak wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 11 czerwca 2021 r. w sprawie sygn. akt II SA/GI 286/21). Dodatkowo w orzecznictwie sądowym zauważa się, że *„Przepis art. 134 k.p.a. ma charakter ius cogens, co oznacza, że jest przepisem bezwzględnie obowiązującym, w konsekwencji więc wydanie postanowienia na jego podstawie nie zależy od uznania organu”*(tak wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie z dnia 23 czerwca 2021 r. w sprawie sygn. akt II SA/Rz 469/21).

W tym stanie rzeczy i ze względu na wskazane przepisy prawa Skład Orzekający Kolegium postanowił stwierdzić niedopuszczalność odwołania Stowarzyszenie Organizacja Ekologiczna „Pro Veritate” od decyzji znak ROŚ.6233.2.2021.III z dnia 27 stycznia 2022 r.

Postanowienie niniejsze jest ostateczne.

Na postanowienie służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Częstochowie, Aleja Niepodległości 20/22, 42-200 Częstochowa. Skargę wnosi się w terminie 30 dni od daty doręczenia postanowienia. Zgodnie z art. 57 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2022 r., poz. 329 z późn. zm.) – zwanej dalej p.p.s.a, skarga powinna czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać:

- 1) wskazanie zaskarżonej decyzji, postanowienia, innego aktu lub czynności,
- 2) oznaczenie organu, którego działania, bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania skarga dotyczy,
- 3) określenie naruszenia prawa lub interesu prawnego,

Wpis stały od skargi wynosi 100 złotych

Stronie może być przyznane prawo pomocy na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych (art. 243 § 1 p.p.s.a.).

Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego (art. 244 § 1 p.p.s.a.).

W myśl art. 254 § 1 p.p.s.a. wniosek o przyznanie prawa pomocy oraz wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej składa się do właściwego wojewódzkiego sądu administracyjnego. Strona, która nie ma miejsca zamieszkania, pobytu lub siedziby na obszarze właściwości sądu, o którym mowa w § 1, może złożyć wniosek w innym wojewódzkim sądzie administracyjnym. Wniosek ten przesyła się niezwłocznie do sądu właściwego (§2).

Skład orzekający:
Przewodniczący Składu Orzekającego

CZŁONEK
SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO

mgr Zenon Ułamek

CZŁONEK
SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO

mgr Piotr Palutek

CZŁONEK
SAMORZĄDOWEGO KOLEGIUM ODWOŁAWCZEGO

mgr Gabriela Zajder

otrzymują :

1. GRAMET Małgorzata Grochowina,
2. HOLMAR GROUP SP. z o.o.,
3. Stowarzyszenie Organizacja Ekologiczna „Pro Veritate”,
4. Starosta Kłobucki,
5. a/a.

do wiadomości:

1. Marszałek Województwa Śląskiego/BDO/